

Трновачко језеро и околина у фебруару

(текст и фотографије Д. Ђорђевић)

У организацији ПД Раднички из Београда у периоду од 13. до 17. фебруара изведена је висогорска акција у зимским условима на подручју Трновачког језера и околине – планине Маглић и Вољујак. На акцији су, поред 16 планинара из више градова Србије, учествовали и чланови ПД Врбица Добрица Дабовић и Дејан Ђорђевић.

И поред врло хладног времена и обилних снежних падавина које су непосредно пред акцију захватиле већи део Србије, Босне и Црне Горе нико од пријављених планинара није одустао од акције – чак је било и мања места у минибусу па је најмлађи планинар уместо на релативно удобном седишту део пута од Чачка до Тјентишта и назад провео седећи на сопственом ранцу. Неповољни временски услови су ипак узели свој данак јер нисмо успели да изведемо планирани успон на Маглић (2386 м – највиши врх Босне и Херцеговине). Али, кренимо редом:

Добрица и ја смо на пут кренули возом на релацији Паланка – Београд у петак у 19:15 часова. На опште изненађење воз је у Београд стигао са мање од пола сата закашњења тако да смо уз помоћ таксија тачно у 22:00 били испред зграде општине Нови Београд где нас је чекао минибус (или боље рећи миниминибус). Још увек нису стигли сви најављени планинари, тако да смо без журбе спаковали ранчеве у приколицу и заузели своја места. Ја сам убрзо заспао (врло корисна навика ако желите ујутру да будете спремни за планинарење) и до Тјентишта сам се будио само на паузи у Рудничком брегу и у Чачку и Фочи када су улазили нови сапутници.

Око 7:00 стижемо до рампе у долини Сушког потока одакле је планирано да кренимо ка Трновачком језеру.

Припреме за полазак ка Трновачком језеру

Прескакање Сушког потока

Настављамо долином Сушког потока, прво макадамом који је прекривен мањим слојем снега, али убрзо снег постаје све дубљи и дубљи што захтева честе смене на челу колоне због напорног прђења снега (поготово ако се узме у обзир да је свако од нас на леђима носио преко 25 кг терета). На Трновачко језеро које се налази на 1515 мнв стижемо нешто пре 13:00 часова и наш вођа Ђуро одлучује да се ту улогоримо. Већина се смешта у шаторе које рутински подижу на обали језера, док нас петорица одлучујемо да се сместимо у колиби која је од обале удаљена неколико десетина метара.

Шатори су врло брзо постављени

Овде смо се ми сместили

Неко би рекао да је нама било топлије и удобније али то је само делимично тачно – удобније јесте него у шатору пре свега због дебљег слоја подметача на којима смо спавали (мада нисмо могли да се усправимо због ниског плафона) а топлије сигурно није (следећег јутра у мом ранцу је било - 5,9 °Ц), што је потврдио и Раша који је прву ноћ спавао у шатору а другу у нашој колиби.

Већ у поподневним часовима снег је почео да веје и било га је сваког минута све више. Уз то, почео је да дува јак ветар тако да су наши водичи одлучили да сутра ујутру устајемо у 6:00 и да ћемо у зависности од ситуације одлучити шта даље. Спремамо вечеру, једемо и нешто после 18:00 улећемо у вреће (неко у једну, неко у две). Иначе, температура у колиби је константно испод нуле тако да морате да водите рачуна где држите флашу са водом - ако не желите да вам се вода заледи онда морате да спавате у врећи заједно са флашом. И не само са флашом већ и са батеријама за фото апарат а богами и са мобилним телефоном јер постоји могућност да се и он смрзне. Ја одлучујем да под главу ставим планинарске ципеле (да се и оне не би у току ноћи смрзле) па преко њих јакну као јастук што се показало као добар потез – ујутру су ципеле биле сасвим ОК – топле и удобне.

У недељу ујутру долази Ђуро и каже да је температура - 12 °Ц и да је донета одлука да у 9:00 часова група планинара (они који сматрају да су способни за то) крене ка Маглићу са свим стварима да би поставили логор на нешто изнад 2000 м, и да се у понедељак покуша излазак на врх Маглића. Преостали настављају да бораве поред Трновачког језера и могу да иду у краће шетње по околини или да медитирају у шатору или... Ја чекам шта ће Добрица да ми каже па да тако поступим. Морам да признам да ми се баш и није ишло али био сам спреман да кренем. Добрица каже: идемо, пакуј се. Одмах почињем да се пакујем и убрзо је ранац са врећама (носио сам две вреће), половином шатора, одећом, храном и др. спакован. Излазим да видим какво је време и кад сам се вратио Добрица каже: остајемо овде, сачекаћемо да они крену па ћемо за њима само са опремом и храном потребном за дневну туру – вратићемо се овде да спавамо. Показало се да је то била одлична процена. Управо када смо по дубоком снегу (често и до појаса), вејавици и врло јаком ветру стигли скоро до 2000 м и сустигли групу од шест планинара која је ишла испред нас, Ђуро одлучује да се због наведених временских услова сви вратимо на Трновачко језеро.

Добрица се пробија кроз снег

Повратак ка Трновачком језеру

Договор је да следећег јутра устанемо у 7:00 па ако се временски услови не промене, пакујемо се и идемо кући. Поново кувамо супу, вечерамо па у вреће. Очекујемо још хладнију ноћ.

Сви у колиби смо будни већ око 6:00 – доста нам је лежања али нико не жели да изађе да види какво је време. Коначно устаје Раша и доноси нам у првом тренутку невероватну вест: потпуно ведро без дашка ветра. Он одмах одлази до Ђуриног шатора да би сазнао какав је план за данас. За њим убрзо одлази и Добрица и после неког времена сазнајемо да је донета одлука да идемо на Студенац (2296 м) један од врхова Волујка. Процена је да на том делу нема дубоког снега, а сам успон није тежак нити технички захтеван.

Коначно се све поклопило: прелеп дан, изванредна видљивост, прелепи планински пејзажи, одличан снег, планинари жељни успона ... Даље је све текло као "подмазано" и уз "несебичну" помоћ дереза убрзо су скоро сви били на Студенцу. Успут застајемо да направимо што више фотографија јер је све око нас тако нестварно – ја сам имао утисак као да сам у неком филму. У току самог успона доносимо одлуку да се по повратку на Трновачко језеро спакујемо и одмах кренемо ка Тјентишту јер се очекивала изузетно хладна ноћ. До минибуса стижемо по већ поодмаклом мраку, срећни што смо имали тако леп планинарски дан и успео планинарски викенд али и зато што нас ускоро очекује шлаг на торти – вечера у ресторану у Фочи.

А како је било на Волујку показују следеће фотографије:

Оданде смо кренули

Пауза за фотографисање

Врх Маглића је ипак у магли

Још мало и стижемо

Овде би коментар само сметао

Поглед са Студенца ка Херцеговини

У Смедеревској Паланци,
23. фебруар 2009.